SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

JESU VIDNESBYRD ER PROFETIENS AAND

NUMMER 1 | 1. JANUAR 1924 | 73. AARGANG

OM AT BRINGE SJÆLE TIL GUD.

(Tale af Ældste *Joseph Fielding Smith* af de Tolvs Raad, holdt i Tabernaklet den 8. April 1923.)

Mange Tanker har gennemkrydset mit Sind i Løbet af denne Konference. Jeg indser tilfulde, at jeg kun kan dvæle ved et Par af disse i Dag.

Jeg mindes en Udtalelse i den kostelige Perle, i Moses' Syner, der blev givne ved den Tid, da Moses blev løftet op paa et højt Bjerg og saa Gud Ansigt til Ansigt og talte med ham. Herren viste Moses sine »Hænders Gerninger«, og Moses saa Verden og alle Menneskenes Børn til de sidste Slægtled.

Og Herren sagde til Moses:

»Thi se, mange Verdener er forgangne formedelst min Magts Ord, og der er ogsaa mange, som nu staa, og de er utallige for Mennesket, men for mig er alle Ting talte, thi de er mine, og jeg kender dem.

Og det skete, at Moses talede til Herren, sigende: Vær naadig mod din Tjener, o Gud! og sig mig noget angaaende denne Jord og dens Indbyggere, og ligeledes om Himlene, og da vil din Tjener være tilfreds.

Og den Herre Gud talede til Moses, sigende: Himlene er mange, og de kunne ikke tælles for Mennesker, men de er talte for mig, thi de er mine.«

Vi underrettes af Astronomerne om, at nogle af disse Verdener er saa store, at Solen, Jorden og endog Mars kunde bevæge sig i deres nuværende indbyrdes Afstande i det Rum, som en saadan Verden opfylder. Dette, siger de, er Storrelsen paa i hvert Fald et saadant Himmellegeme, nemlig den store Stjerne i Stjernebilledet Orion. Idet vi overvejer disse Ting, ledes vor Tanke hen paa den Kendsgerning, at disse talløse Verdener og ufatteligt store Himmellegemer ikke er Skabelsens Maal, men kun Midlet til et Maal. Faderen skaber Verdener for at befolke dem, sende sine Sønner og Døtre til dem. I Pagtens Bog, 76. Kapitel, underrettes vi om, at ved og igennem Guds Søn »er Verdenerne blevne til og skabte, og deres Indvaanere er Sønner og Døtre af Gud«.

Vi lærer fra disse Skriftsteder, som jeg har læst, og fra andre Aabenbaringer, at Mennesket er den mest betydningsfulde af alle vor Faders Skabelser. I det samme Syn, givet til Moses, siger Faderen: »Og ligesom én Jord skal forgaa tilligemed dens Himle, saa skal en anden fremkomme, og der er ingen Ende paa mine Gerninger, ejheller paa mine Ord. Thi se, det er min Gerning og Ære at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket.«

Fra disse og andre Skrifter lærer vi, som sagt, at Faderens store Maal og Hensigt er at tilvejebringe Frelse for alle sine Børn og at give dem den Belønning, som hver især ved sine Gerninger gør sig fortjent til. Jeg er fuldkommen forvisset om, at vor Fader i Himmelen er langt mere interesseret i en Sjæl — et af sine Børn — end det er muligt for en jordisk Fader at være for et af sine. Hans Kærlighed for os er storre, end det er muligt for jordiske Forældre at være overfor deres Børn. I en anden Del af denne Optegnelse underrettes vi om, at da Herren talte til Enok og viste ham Jordens Nationer og forklarede ham Beskaffenheden af den Straf, der skulde

ramme dem formedelst deres Overtrædelser af hans Love, da græd Herren af Sorg over deres Ulydighed. Enok undrede sig herover og fandt det mærkeligt, at Herren kunde græde. Her er Citatet:

»Og det skete, at Himmelens Gud beskuede Resten af Folket og græd. Og Enok bar Vidnesbyrd derom og sagde: Hvorfor græder Himlene og udgyde Taarer som Regn paa Bjergene?

Og Enok sagde til Herren: Hvorledes er det, at du kan græde, da du er hellig og vedbliver fra al Evighed til al Evighed?

Dersom det var muligt for Mennesket at tælle Jordens Stov, ja Millioner Kloder lig denne, vilde det ikke være en Begyndelse til dine Skabelsers Antal; og dine Gardiner er fremdeles udstrakte; du er der, og dit Skød er der; og du er ogsaa retfærdig; du er stedse barmhjertig og kærlig. . . .

Og Herren sagde til Enok: Se disse dine Brodre, der er mine egne Hænders Gerninger, og jeg gav dem deres Kundskab paa den Dag, da jeg skabte disse; og i Edens Have gav jeg Mennesket sin Handlebrihed;

Og til dine Brødre har jeg sagt og ligeledes givet Befaling, at de skulle elske hverandre, og at de skulle vælge mig, deres Fader; men se, de have ikke Kærlighed, men de hade deres eget Blod.«

Dette var Aarsagen til, at Herren græd, og at Himlene udgod Taarer.

Jeg blev en Gang af en Broder adspurgt, om et Menneske kunde være fuldkommen lykkelig i det celestiale Rige, dersom et af hans Børn ikke kunde blive indladt der. Jeg sagde til ham, at den Mand, der var saa uheldig at have et af sine Born udestængt fra det celestiale Rige, vilde antagelig have en Folelse af Sorg over denne Tilstand; og dette er netop den Stilling, vor Fader i Himmelen er i. Ikke alle hans Born er værdige til celestial Herlighed, og mange rammes af hans Vrede paa Grund af deres Overtrædelser; dette fremkalder Sorg i Himlene. Herren arbejder i Overensstemmelse med Naturens

Love. Mennesket maa forløses i Overensstemmelse med Lov, og hans Belønning eller Straf maa rette sig efter Retfærdighedens Fordringer. Som en Følge deraf vil Herren ikke give Menneskene noget, hvortil de ikke er værdige, men skal betale alle Mennesker efter deres Gerninger.

I min Forkyndelse af Evangeliet har jeg altid prøvet paa at være samvittighedsfuld og forsigtig, med Tanken henvendt paa de Ting, som jeg her har omtalt, idet jeg altid mindes Sjælens Værd. Herren sagde i en Aabenbarelse, given kort før Kirkens Organisation, at Sjæle havde stort Værd:

»Ihukommer, at Sjæle er af stort Værd for Guds Aasyn;

Thi se, Herren, eders Forløser, led Døden i Kødet og led Pinen for alle Mennesker, paa det at de alle maa omvende sig og komme til ham.«

Vidende dette og, som jeg tror, i Forstaaelse af den Kendsgerning, at Menneskesjælen — og med dette mener jeg Aand og Legeme forenet — er den vigtigste af alle Guds Gerninger, har jeg prøvet paa at være forsigtig og kun udtrykke saadanne Ting, som er sande, og som kan bevises gennem Aabenbaringerne fra Herren, i Frygt for, at jeg ellers skulde komme til at lære noget, der ikke var sandt, hvilket maaske kunde paavirke en Broder eller en Søster og blive Skyld i, at de afveg fra Sandhedens og Retfærdighedens Vej.

Jeg har aldrig været i Stand til at fremsætte Evangeliets Plan saaledes, at den synes let; det vil sige, give Haab om Frelse til de ligegyldige, til de vanartede, til dem, som med Vilje overtræder Herrens Bud og ikke vil lytte til Evangeliets Sandheder, naar enhver tænkelig Lejlighed gives dem til at adlyde Sandheden. Jeg har altid prøvet paa at fremholde den Kendsgerning for Folket, at Porten er snæver og Vejen trang, der fører til Livet, og kun faa finder den — kun faa finder Vej til Guds celestiale Rige. Jeg véd, at Fader vil frelse alle sine Hænders Gerninger i de tre store Riger, det celestiale, det terrestiale og det telestiale, undtagen Fortabelsens Børn. Men kun de Retfærdige, de, der er gode og trofaste, vil indgaa i det celestiale Rige.

Dersom nu Sjæles Værd er saa stort, burde vi bestræbe os paa at frelse Sjæle; og jeg mener, at det er en Pligt, som paahviler enhver Mand, der bærer Præstedommet, ikke alene at stræbe efter at frelse sig selv og sin nærmeste Familie, men det er hans Pligt at arbejde i dette Præstedomme til Frelse for alle Mennesker; og dette Ansvar hviler ikke alene paa dem, der har Præstedommet, men paa alle Kirkens Medlemmer, der kender Sandheden.

Jeg onsker imidlertid for et Øjeblik at vende dette Billede om, at Grunden til, at jeg gor dette, er, at nogle Bemærkninger har været fremsat her angaaende falske Læreres Vildfarelser i Verden, idet Mænd staar frem for deres Forsamlinger og fortæller Folket, at det ikke skal tro paa Kristus, at han ikke er Guds Son, at han ikke opstod af Graven, og at han ikke forsonede for Verdens Synder.

Lad mig nu, mine Brodre og Sostre, dersom jeg kan, lægge eder folgende paa Sinde: Dersom Sjæle er af saa stort Værd, som jeg har vist, og vor Glæde bliver stor i Himmelen med dem, som vi har været i Stand til at bringe ind paa den snævre og trange Sti, hvad vil saa vore Folelser være, dersom vi, gennem vore Lærdomme eller Eksempel, har afskaaret en eneste Sjæl fra det celestiale Rige? Dersom det, vi har lært og praktiseret, dræber Troen i et Menneske, saaledes at han ikke modtager Sandheden, og denne Kendsgerning bliver gjort klar for os, naar vi staar foran Guds Domstol, hvor stor vil saa ikke vor Sorg være, hvor stor vil saa ikke den Fordommelse være, som vi neddrager over os ved, at vi igennem vor Indflydelse og vore Lærdomme har forhindret blot et af vor Faders Born fra at indgaa til evig Ophojelse? Jeg siger eder, at disse Mænd, som staar frem og erklærer, at Jesus ikke er Kristus, at han var en stor Lærer, men ikke Guds Son, Faderens Enbaarne, og saaledes faar mange til at fornægte Opstandelsens Kraft og Kristi Guddommelighed, paatager sig et stort og frygteligt Ansvar, der burde faa dem til at frygte og bæve. Jeg kunde ikke udholde at vide, at jeg havde forkyndt en Vildfarelse, der vilde lede Mennesker til

Fortabelse. Og naar disse Mænd faar Forstaaelsen af, hvad de har gjort, og at de ikke alene ikke har frelst deres egne Sjæle, men har været Redskab til at føre andre Menneskers Sjæle til Fortabelse ved at lede dem bort fra Sandhed og Retfærdighed, da siger jeg eder, at det vil være haardt for dem, og deres Straf vil blive den strengeste i Evigheden.

Jeg nævner disse Ting, for at vor Opmærksomhed kan blive henledt paa det, som er vor Pligt, samt at et Menneske ikke bør fremsætte eller forkynde noget, som han ikke véd er Sandhed. Herrens Aabenbaringer er givne os til vor Frelse, saa at vi kan forstaa og vandre i Lyset, at vi kan lære andre og meddele dem de samme Lærdomme, som vi modtager, saaledes at de ligeledes kan modtage Frelse; thi jeg er forvisset om, at vor Fader i Himmelen vilde, om det var muligt, frelse alle Mennesker og give dem ecclestial Herlighed, ja en Fylde af Ophøjelse. Men han har givet Mennesket dets Handlefrihed, og det maa derfor adlyde Sandheden i Overensstemmelse med det, som er aabenbaret, for at erhverve sig de Retfærdiges Ophøjelse. Vi vandrer ikke nu i Vished, som vi gjorde det, før vi kom ind i denne Verden, men Herren venter, at vi skal vandre ved Tro, og naar vi vandrer ved Tro, skal vi modtage de Retfærdiges Belønning, hvis vi efterfølger de Bud og Love, givne for at frelse os, og for at Menneskene, gennem Opstandelsen fra de Døde, igen maa kunne komme tilbage til Faderens og Sonnens Nærværelse.

Jeg véd, at Jesus Kristus er Verdens Forloser, at han kom ind i Verden for at fritage for Synd enhver Sjæl, der vil omvende sig, og at vi, gennem vor Tro og vor Omvendelse og ved Modtagelsen af Evangeliets Lærdomme og Anordninger, skal modtage en fuld Frelse formedelst Udgydelsen af hans Blod og det Sonoffer, han bragte, for at vi kunde modtage disse Velsignelser. Endvidere véd jeg, at alle Mennesker skal blive forloste fra Døden, fordi Menneskene var ikke selv Skyld i, at Døden kom ind i Verden; derfor har Jesus Kristus forlost dem fra Døden ved Udgydelsen af sit Blod. De skal alle

komme frem i Opstandelsen, enhver for at modtage Lon efter sine Gerninger. Vi, som har modtaget det evige Evangeliums Sandhed, burde ikke være tilfreds med noget mindre end det bedste, og det bedste er Faderens Riges Fylde. For dette haaber og beder jeg, at vi skal leve og sætte Eksempler i Retfærdighed til alle Mennesker, at ingen skal snuble, at ingen skal vakle eller vende sig bort fra Retfærdighedens Vej som Følge af noget, vi kan sige eller gøre, og jeg beder herom i Jesu Kristi Navn. Amen.

MIN FADER VÉD

Mel.: »My Father knows«.
(Deseret Songs Nr. 248.)

—

Jeg véd, min Fader hisset véd, hvorfor han sendte mig herned,
Og moder jeg end Sorg og Savn, han alt vil vende til mit Gavn.
Kor:
S. Han véd, han véd, hvorfor han sendte mig herned.
B. Min Fader véd, han sikkert véd, hvorfor han sendte mig herned.
S. Han ej, han ej, mig vil forlade paa min Vej.
B. Min Fader ej, han sikkert ej mig vil forlade paa min Vej.

Jeg véd, min Fader hisset ser, hvor svag jeg er mod Fjendens Hær,
At jeg er hjælpelost fortabt, om ej han giver Mod og Kraft.

Jeg véd, min Fader hisset ej mig vil forlade paa min Vej;
Er Sjælen syg og Foden træt, hans Aand vil gøre Byrden let.

Jeg véd, min Fader hisset véd, hvornaar min Prøvestand er endt,
Og naar herfra jeg da skal gaa, maa jeg, o Gud, din Trone naa?

J. S. H.

„STJERNEN“ I DET NYE AAR.

Med dette Nummer begynder »Skandinaviens Stjerne« sin 73. Aargang, og idet vi benytter Lejligheden til at ønske vore Læsere et godt og velsignet Nytaar med Tak for det Aar, som er gaaet, vil vi gøre nogle Bemærkninger om »Stjernen«s fortsatte Virksomhed og lidt om, hvad dens Opgave og Maal skal være i det nye Aar, idet vi takker alle dem, der paa forskellig Maade, i Ord og Skrift, har udtalt deres Paaskonnelse af de Bestræbelser, vi har gjort paa at gøre »Stjernen« interessant og opbyggende for Kirkens Medlemmer her i Missionen.

Som Organ for den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er det indlysende, at »Stjernen« først og fremmest bør indeholde kirkelige og evangeliske Artikler, som Læserne ikke paa nogen anden Maade har Adgang til. Paa det engelske Sprog har vor Kirke nu skabt sig sin egen særlige Literatur, og medens mange Bøger og Magasiner udgives, hvis Indhold ikke udelukkende er evangelisk i bogstavelig Forstand, saa er det paavirket af Evangeliets Aand og af Kirkens Opgave og Hensigt. Dette mener ikke, at Kirkens Medlemmer ikke bør læse anden Literatur, end hvad der udgives af Kirken. Tværtimod har Herren befalet os at »søge efter Visdomsord i de bedste Bøger, søge Lærdom ved Læsning og ved Tro«, at lære med Flid om Ting, der er i Himmelen, paa Jorden og under Jorden, om hvad der sker hjemme og ude og om Lande og Riger. (Se Pagtens Bog 88: 78, 79, 118.)

Men medens al god, sund og oplysende Læsning er anbefalelsesværdig og til stor Gavn for Sidste Dages Hellige, der har Evangeliets Aand, og ved Hjælp af denne Aand kan vrage og vælge med Henblik paa, at alt det gode og sande i Verden, hvor det end findes, tilhører Guds Kirke og Rige, saa er saadanne Ting tilgængelige for Kirkens Medlemmer, uden at det vil være nødvendigt at optrykke dem i Missionens Organ, der kun omfatter 16 Sider to Gange om Maaneden, og

hvis indskrænkede Plads derfor maa anvendes til det, som er af storre Vigtighed og Betydning end Alverdens Filosofi, Videnskab og etiske Tankebygninger, og det er Evangeliets frelsende Sandheder, Budskabet om den sande og levende Gud, som Engelen ifølge Profetens Ord skulde bringe til Jorden i de sidste Dage. Kundskab er nodvendig til Frelse, ikke Kundskab om Kemi, Fysik eller Biologi, men Kundskaben om, at Jesus dode paa Korset for os, og at »hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv«.

Videnskab og Kunst, Sprogkyndighed og Uddannelse er altsammen godt. Det gor Livet værd at leve, gor det mere indholdsrigt og glædeligt, men hvad Nytte er al dette til, dersom vi *ikke har Livet*. Derfor sagde Jesus, »soger forst Guds Rige og hans Retfærdighed«. Og derfor vil vi vie »Stjernen«s Spalter til det, der horer Guds Rige og hans Retfærdighed til; det, der kan lede os til Frelse og evigt Liv; den Kundskab, der bor være Grundvolden for al vor videre Sogen og Forsken. Thi hvad nytter det, at et Menneske erhverver sig Kundskab om Sole og Stjerner, om Atomer og Elementer, om Cellevæv og Stofskifte, naar han taber det evige Liv? Men har han bygget paa Klippen, bygget paa Kristus og ved at modtage ham og hans Evangelium faaet fast Grund under Fodderne — sikret sig Livet — da kan han fortsætte sin Udvikling og Fremadskriden ved at tilegne sig alt det, der vil være skont og ophojet for ham at have med sig ind i dette Liv. Men alt for mange glemmer »det ene fornodne«, det storste og vigtigste, nemlig at sikre sig Livet.

Det vil derfor være vort Maal i det Aar, som nu begynder, at »Stjernen« vedblivende kan være vor Kirkes Organ i Missionen i Ordets fulde Betydning. Vi onsker, at den skal være et Bindeled mellem de forskellige Grene og Organisationer og indeholde det, som gavner, opbygger og interesserer Kirkens Medlemmer her. De bedste Taler og evangeliske Artikler vil fremkomme, ligeledes Beretninger om Arbejdet i Missionen og Instruktioner vedrorende Præstedomniets, Funktionærer-

nes og Medlemmernes Pligter. I Haabet om, at vore Soskende i Missionen vil slutte sig til os om dette Program og vedblivende staa os bi i Ord og Gerning, forventer vi i Aarets Lob at foroge vor Læsekreds meget betydeligt, saaledes at »Stjernen«s nuværende uheldige finansielle Stilling maa blive forandret til det bedre. Glædeligt Nytaar.

J. S. H.

MISSIONSNYHEDER.

ANKOMST. Ældsterne Peter Petersen og Herschel S. Lund fra Salt Lake City ankom til Kobenhavn den 16. December, og Ældste Orson W. Jensen fra Sandy, Utah, ankom den 18. December.

BESKIKKELSER. Ældsterne Peter Petersen og H. S. Lund er beskikkede til at virke i Aarhus Konference og Ældste Orson W. Jensen i Kobenhavns Konference. Ældste Anthon H. Lund er forflyttet fra Kobenhavns til Aalborg Konference.

RETTELSE. Ældste Poul Gregersen har præsideret over Aarhus Konference i 21 Maaneder og ikke som meddelt i sidste Nummer 11 Maaneder.

AFLØSNING. Ældste N. C. Lovendahl, der har virket som midlertidig Forstander i Esbjerg, er lost med Tak og Ære for udfort Arbejde.

John S. Hansen,
Missionspræsident.

AANDERNES FORUDTILVÆRELSE.

I Lobet af det sidste halve Aarhundrede har Videnskabsmænd og andre mere eller mindre intelligente Læsere været meget interesserede i Studiet af Menneskets Oprindelse og Afstamning. Spørgsmaalet om Menneskeracens Begyndelse, under hvilke Forhold den opstod og de Forandringer, den har været underkastet, har været Genstand for dyb Eftertanke og

megen Diskussion. Hvad enten Menneskets fysiske Tilværelse bliver forklaret gennem Evolutionsteorien, eller man gaar ud fra Læren om dets første Optræden paa Jorden som et udviklet Væsen, er man endnu mere uenig om dette Punkt end nogensinde før. Hvad enten de tallose Livsformer og tilsidst Mennesket begyndte for Millioner af Aar siden paa Bunden af Havet ved en simpel Celledeling og paa en eller anden Maade forandredes og udvikledes gennem ufatteligt lange Tidsperioder, eller om det første Menneske af sit Slags paa Jorden kom for nogle Tusinde Aar siden, dannet i sin Faders, Guds, Billede, er der intet Haab om Enighed blandt Verdens lærde Mænd.

Der er imidlertid et andet Spørgsmaal, tildels forbundet med dette om den fysiske Oprindelse, men af langt større Betydning; det er Spørgsmaalet om den aandelige Oprindelse, ikke alene af Racen, men af Racens enkelte Individer. Denne Side af Sagen har man ikke skænket videre Opmærksomhed paa Grund af, at man manglede de saakaldte videnskabelige Data. Men det er sikkert af større Interesse for en Person at lære, hvor han har levet, og hvad han har erfaret og udrettet, med andre Ord, at forstaa sig selv og kende sin egen Historie, end det er at vide, naar og hvorledes hans Forfædre begyndte Livet.

Der er for nærværende, muligvis mere end nogensinde, Tvivl og Vantro overfor Spørgsmaalet, om Mennesket har en udødelig Aand, fordi Videnskaben ikke har kunnet bevise det. Hvis vi skal have Kundskab om disse Ting, maa den komme fra en højere Kilde end Mennesket.

Gennem det fra Gud aabenbarede Ord faar vi at vide, at Mennesket ikke blot er en fysisk Maskine, der arbejder, tænker og føler, indtil Døden for stedse tilintetgør ham. Aanden vedbliver at leve, efter at Legemet er dødt, og i Mellemtiden mellem Døden og Opstandelsen kan den bevæge sig omkring eller sidde fangen, glæde sig eller lide, besøge andre Aander, virke, handle, omvende sig og lægge alle et intelligent

og ansvarligt Væsens Handlinger for Dagen. Fra Bibelen lærer vi saaledes, at da Døden befriede Frelseren fra Korsets Lidelser, gik han i Aanden og prædikede for Aanderne, som var i Forvaring, hvilke var genstridige i Noahs Dage. Paa Korset sagde Jesus til den angrende Synder: »I Dag skal du være med mig i Paradis,« og dog laa Ligene af baade Frelseren og Røveren ved Slutningen af den Dag i Graven. Om Røveren var med ham i de Retfærdiges Bolig eller i Fængslet, hvor Evangeliet blev forkyndt af Kristus, var det tydeligvis deres Aander, som fulgtes ad, thi deres Legemer var døde. Ved Aabningen af det femte Segl saá Johannes Aabenbareren deres Sjæle, som var bleven slagne for Guds Ords Skyld, og hørte dem anraabe Herren om at hævne deres Blod.

Dersom Aanden kan være til uafhængigt af Legemet efter Døden, som Bibelen saa tydeligt lærer, hvorfor er det saa vanskeligt at tro, at Aanden var til, for Legemet blev født? Man indvender herimod, at vi intet kan erindre om dette Liv i Forudtilværelsen. Ej heller kan vi erindre, hvad der skete i det første Aar af vort Liv paa Jorden, alligevel tvivler vi ikke om at have levet dette Aar. De, der er ubesindige nok til at lade sig hypnotisere, kan ikke bag efter erindre, hvad de gjorde i denne Tilstand, i hvilken de maaske baade har sunget, talt eller gjort andre Ting. Hukommelsen er en saa ejendommelig Egenskab, og der er saa mange uforklarlige Spring og store Huller i den, at den Kendsgerning, at vi ikke er i Stand til at erindre vor Forudtilværelse, ikke er noget Bevis imod en saadan.

Den Indvending bliver ogsaa gjort, at dersom Aander besad saa stor Intelligens og Udvikling for Fødslen, er det mærkeligt, at de maa undervises om de simpleste Ting i Barndommen og maa begynde at erhverve sig Kundskab og udvikle sin Karakter paany. Naturligvis maa Aanden underkaste sig Beskaffenheden af det Legeme eller det Medium, gennem hvilket den maa handle, og dette fortsættes gennem Livet. Tag et fuldt udviklet voksent Menneske, der lever et

retskaffent Liv. Hos ham vil hans Aands Egenskaber og Evner i Virkeligheden ikke tabe sig med Alderen, medens Anvendelsen af dem imidlertid taber sig, og de i mange Henseender ligesom synes at forsvinde. Svækket og nedbøjet af Sygdom, med Aanden og Legemets Kræfter næsten forsvundne, gaar han ind i sin anden Barndom; men er hans Manddoms herlige og evnerige Aand virkelig bleven indskrænket, sammensunket, ubeslutsom og svag? Aledes ikke; den indretter sig blot ligesom i Barndommen efter Legemet, som den bebor. Naar den frigores ved Døden, er den ikke længere svag og uvirksom, men genvinder hele sin tidligere Kraft og Skønhed.

Jesu Liv er et smukt Eksempel herpaa. Han blev født ligesaa hjælpelos som andre Smaaborn og tiltog i Vækst og Aandsevner ligesom de andre omkring ham. Hans Fader tilkendegav for ham, hvad hans Mission skulde være, og gav ham Kraft til at modstaa Fristelser, men han erhvervede sig Kundskab ved at læse Skrifterne, betragte Naturen og Menneskene og beredte sig for sin Gerning paa samme Maade som Profeter og Lærere før ham havde gjort. Og dog havde han levet, før Verdens Grundvold blev lagt, og som Paulus siger, Gud skabte alle Ting ved Jesus Kristus. I den smukke Bøn, nedskreven i det 17. Kap. af Johs. Evg., siger Frelseren: »Herliggør mig nu Fader med den Herlighed, som jeg havde hos dig, før Verden var.« Ikke alene havde han Herlighed, før Verden var, men Frelsningsplanen blev udarbejdet, og han tilbød sig selv som et Offer for Verden; han var »Lammet slagtet fra Verdens Grundvold blev lagt«.

Jesus var ikke den eneste, der levede paa den Tid; han var »den Førstefødte blandt mange Brødre«, den øverste blandt Guds Sønner, som frydede sig, da Jorden grundfæstedes, »da Morgenstjernerne sang til Hobe, og alle Guds Børn raabte af Glæde«. (Job 38: 1—7.) Paa dette tidlige Tidspunkt sang de af Glæde og Taknemmelighed over Skabelsen af denne nye Jord, hvorpaa mange af dem skulde bo og modtage kodelige

Legemer og gennemgaa Jordelivets Goder. Disse Morgenstjerner og Guds Born, saamange som holdt deres første Prøvestand, forlod vor Faders Herlighed for at komme til Jorden og blive, hvad vi kødelige Væsener er.

At vore Aander blev til paa et andet Tidspunkt end Legemet, fremgaar af Apostelen Pauli Ord: »Fremdeles, vore kødelige Fædre havde vi til Optugtere, og vi folte Ærefrygt; skulde vi da ikke meget mere underordne os under Aandernes Fader og leve?« Naar Døden med sin mystiske Kraft kommer til os, gaar Støvet tilbage til Jorden igen, hvor det var før, og Aanden »kommer til Gud igen, som gav den«. (Præd. 12: 7.) Og hvorledes kunde den komme tilbage, dersom den ikke havde været der før? I denne Forudtilværelse kendte vor Fader enhver især af os, og til mange gav han særlige Missioner at udføre. Saaledes da den unge Jeremias blev kaldet til at være Profet, var Herrens første Ord til ham disse: »For jeg dannede dig i Moders Liv, kendte jeg dig, og før du udkom af Moders Skød, helligede jeg dig; jeg beskikkede dig til en Profet for Folkene.« (Jer. 1: 5.)

Alle Aander var ikke værdige til at blive velsignede af Faderen. Nogle af dem, under Lucifers Ledelse, gjorde Oprør og blev kastede ud tilsidst, og deres »Sted fandtes ikke mere i Himmelen.« (Aab. 12: 1—9.) Det er disse, hvorom Judas skrev: »Og de Engle, som ikke bevarede deres Højhed, men forlode deres egen Bolig, har han holdt forvarede i evige Lænker under Mørke til den store Dags Dom.« (Judas 6.) Dette var Trediedelen af Himmelens Hærskarer, som blev nedstyrtede og kastede til Jorden. De havde ikke modtaget Legemer, men søge at stjæle sig ind i Mænds og Kvinders Legemer og regere der, indtil de har ødelagt Livet eller er blevet udkastede ved Guds Kraft. De foretrækker at fare i umælende Dyrs Legemer hellere end at være uden saadanne, som de kunde plage eller ødelægge.

De, som ikke faldt, men holdt deres første Prøvestand, fik Tilladelse til at modtage et Legeme paa Jorden. De Legemer,

som disse saaledes erhverve gennem Jesu Kristi Forsoning, vil være deres igennem al Evighed. Før eller senere vil de i Opstandelsen modtage deres jordiske Tabernakler, og hvad enten deres Liv har gjort dem fortjent til Straf eller Salighed, vil de beholde dem for evigt. Men det burde være alles Formaal at holde denne, den anden Prøvestand, saaledes som de holdt den første. For at holde den maa vi adlyde Jesu Kristi Evangelium og overvinde Satan og hans Tillokkelser, ligesom vi i vor Forudtilværelse var trofaste mod Kristi Lov og Plan og forenede os med Mikaels Hær i Kampen mod Dragen, vor Saligheds Fjende. Dette Liv er blot en Fortsættelse af den gamle Kamp; ved at holde os paa Herrens Side kan vi sejre igen, thi Herren vil sikkerligen lægge alle sine Fjender under sin Fod. Satan vil tilsidst blive bundet for evigt, og de, som holder deres anden Prøvestand, vil blive kronede med Herlighed som Præster og Konger i vor Guds og Jesu Kristi Rige. *(»Mill. Star«.)*

FORSYNETS PLANER.

Der er en rammende Udtalelse af den berømte Biskop Berkeley, hvori han beskriver de Tanker om Forsynets uudgrundelige Planer, der opstod hos ham, da han i St. Pouls Domkirke saa en Flue krybe paa en af Pillerne. »Der kræves,« siger han, »stor Opfattelsesevne hos en intelligent Iagttager til med et Blik at omfatte og se de forskellige Dele af den store Bygning, saaledes at deres Symetri og Plan tildels forstaas. Men for Fluen, hvis Synskreds var begrænset til en lille Del af en enkelt Sten i en af Pillerne, var Skønheden af det hele eller Hensigten med de enkelte Dele aldeles uden Betydning. Indenfor Fluens snævre Synskreds syntes de smaa Ujævnheder paa den tilhugne Stens Overflade at være saa mange Vansiringer og Klofter.«

Den Flue paa Pillen, som Filosofen taler om, ligner hvert menneskeligt Væsen, som det kryber henad de mægtige Pil-

ler, der stotter Universet. Den Sorg eller Ulykke, der for os synes at være en gabende Afgrund eller en uoverstigelig Klippe, vil maaske vise sig blot at være Bindemidlet eller Cementen, der sammenfojer vor Tilværelses Brudstykker til et samlet Hele. Den mørke og krogede Sti, ad hvilken vi maa famle os frem under Tvivl og Frygt, er maaske blot en Streg, der i en lysere Verdens klare Daglys vil vise sig at være en nodvendig Afslutning paa en af Verdens Bygningens Prydelser.

STRØTANKER.

Sjæl vær trofast til det sidste!
Sejrens Sejr er alt at miste.
Tabets alt din Vinding skabte;
Evigt ejes kun det tabte. *Ibsen.*

De Æsler, der sindigt paa fire gange,
Kan let man kende paa Ørene lange.
Ak, kunde man bare paa Ørene kende
Alle de Æsler, som vandre paa tvende.

Bergsoe.

Den, der taler ringeagtende om sig selv, bliver ærgerlig, naar man tror ham, og rasende, naar man lader hans Ord gaa videre.

Hvis jeg vilde, hvad jeg skulde, kunde jeg alt, hvad jeg vilde.

Glem ikke, at i Dag vil i Morgen være i Gaar.

INDHOLD:

Om at bringe Sjæle til Gud 1
Min Fader véd 7
Stjernen i det nye Aar 8
Missionsnyheder..... 10
Aandernes Forudtilværelse . 10
Forsynets Planer..... 15
Strøtanker..... 16

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).